

Luna

Luna was een langzitter zoals we in geen jaren meer gehad hebben. Meer dan twee jaar wachtte zij op haar eigen huis en eerlijk gezegd begonnen we eraan te twijfelen of dat ooit zou lukken. Na een eerste mislukte bemiddeling – Luna vindt drukte niet fijn, dus een berg bezoek op de eerste dag in het nieuwe huis was geen goed begin- ging ze in opvang. We hadden intussen gemerkt dat Luna kinderen niet bijzonder leuk vond, dat ze sowieso veel tijd nodig had om aan nieuwe situaties te wennen en dat ze ook niet altijd even gezellig met andere honden omging. Dat maakte een eventueel nieuw huis ook wel lastig.

WaarderingNog niet gewaardeerd

[Stel een vraag over dit artikel](#)

Maar de wonderen zijn de wereld nog niet uit. Uiteindelijk vonden we zelf de perfecte plek. Een oudere dame, met een leven aan hondenervaring, die helemaal in haar piere eentje in een groot bos woont, ver van de bewoonde wereld af. Haar hond was net voor de Corona-uitbraak gestorven en ze was op zoek naar een opvolger.

Door alle Coronabeperkingen duurde het nog een paar weken voordat het transport georganiseerd kon worden, maar tegen het einde van juli kon de overdracht toch nog plaatsvinden - net op tijd voordat nieuwe beperkingen werden ingevoerd.

Luna, veel geluk!